

Arrest

nr. 65 010 van 19 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 27 april 2006 het Rijk binnen en diende op 27 april 2006 een eerste asielaanvraag in. Op 15 december 2008 werd in het kader van zijn eerste asielaanvraag een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Verzoeker diende hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat op 4 maart 2009 is verworpen. Verzoeker keerde niet terug naar zijn land van herkomst en diende op 3 september 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 3 mei 2011 werd in het kader van zijn tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger en van Tsjetsjeense origine te zijn. Voor uw vertrek uit de Russische Federatie woonde u in Dagestan. U verklaart problemen te hebben gehad omwille van vermeende banden met de rebellen.

U werkte als verkoper van levensmiddelen op de markt van Khasav-Yurt, Dagestan. Op 19 april 2006 kwamen twee mannen naar uw kraam, ze spraken Tsjetsjeens. Ze wilden bloem, suiker en brood kopen voor behoeftige Tsjetsjenen. Daarop gaf u hen een deel van het brood gratis. De volgende dag werkte u opnieuw op de markt. Twee voertuigen van Russische militairen (Oaziks) kwamen ter plaatse. Daaruit stapten gemaskerde agenten van de OMON en één van de Tsjetsjenen die de dag voordien bij u had gekocht. U zag dat die Tsjetsjeen erg geslagen was. Hij wees naar u, waarop de gemaskerde agenten u meenamen. Ze brachten u naar de stedelijke politie van Khasav-yurt. Daar werd u ondervraagd over uw banden met de rebellen. Ze beschouwden u als een handlanger aangezien u brood had gegeven. U ontkende en zei dat u er van uit ging dat het brood voor armen was. Ze legden u een document voor waar in stond dat u lid was van een bende. U weigerde het te ondertekenen, waarna u werd geslagen met knuppels. Daarna kreeg u weer het zelfde document ter ondertekening. U weigerde opnieuw, waarna u weer werd geslagen. Na twee à drie uur kwam uw vader met uw oom (S.). Ze hadden u kunnen vrijkopen met hulp van een bevriende politiekapitein, (B.). Uw vader bracht u naar huis. De politiekapitein kon u in de toekomst niet meer helpen. U moest het land verlaten. Na uw aankomst in België vernam u telefonisch dat uw broer gearresteerd is en uw vader geslagen werd door de Kadyrovci, omwille van u.

Op 21 april 2006 verliet u Dagestan en ging u met uw oom (S.) naar Oekraïne. Van daar reisde u verder met een bus naar Europa. U had geen reisdocumenten. Op 27 april 2006 kwam u aan in België waar u op dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten.

Op 15 december 2008 werd in het kader van uw eerste asielaanvraag een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Hiertegen diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 4 maart 2009 verworpen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst en diende op 3 september 2009 een tweede asielaanvraag in. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw tweede asielaanvraag steunt op dezelfde vluchtmotieven die u heeft aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag. U stelt dat u ondertussen in Rusland voor een stedelijke rechtbank bent veroordeeld wegens bendevorming. Ook verklaart u dat om het even wie beschuldigd kan worden. In maart 2010 is de politie voor de laatste keer bij u thuis langsgeweest.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een kopie van een convocatie van MVD Dagestan dd. 17 november 2008, een kopie van een convocatie van MVD Dagestan dd. 2 februari 2009, een kopie van een convocatie van de federale stadsrechtbank dd. 30 mei 2009, een faxkopie van uw geboorteakte en een kopie van een opsporingsbericht.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw tweede asielaanvraag baseert op dezelfde vluchtmotieven als aangehaald tijdens uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 8, 10 & 14). Uw eerste asielaanvraag werd onderzocht door het Commissariaat-generaal waarna op 15 december 2008 een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielrelaas, dat u een gebrek aan overtuigende bewijsstukken had en een gebrek aan informatie betreffende de stand van zaken van de door u verklaarde problemen. Hiertegen diende u beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd op 4 maart 2009 verworpen. Tijdens uw tweede asielaanvraag heeft u geen verklaringen afgelegd of documenten neergelegd die deze appreciatie kunnen ontkrachten.

Immers, u heeft niet aannemelijk kunnen maken dat u vervolgd wordt en veroordeeld bent wegens bendevorming. Meer bepaald weet u onaannemelijk weinig over de door u neergelegde documenten.

*Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken 2 convocaties dd. 17 november 2008 en dd. 2 februari 2009, en 1 **vonnis** van de rechtbank dd. 30 mei 2009, te hebben neergelegd (verklaring DVZ, punt 36). Voor het Commissariaat-generaal (CGVS, p. 10) werd u het document met datum 30 mei 2009 voorgelegd en zei u dat dit een **convocatie** betreft voor de stedelijke rechtbank, hetgeen eveneens blijkt uit een vertaling van dit document. Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaringen betreffende de door u neergelegde documenten bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt u dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken de politieconvocatie dd. 17 november 2008 niet heeft voorgelegd. Gevraagd hoe het dan mogelijk is dat een kopie van dit document zich reeds voor het gehoor bij het Commissariaat-*

generaal in uw dossier bevindt, kon u hiervoor geen verklaring geven. U bleef erbij (CGVS p. 11) dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken 2 convocaties (dd. 2 februari 2009 en dd. 30 mei 2009) en 1 vonnis heeft voorgelegd. In uw administratief dossier bevindt zich echter geen vonnis van een rechtbank. Gelet op uw uitdrukkelijke bewering dat u 2 convocaties en 1 vonnis bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft voorgelegd, terwijl uit uw administratief dossier blijkt dat u toen 3 convocaties voorlegde, wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen reeds zwaar ondermijnd. U stelt ook dat de oproeping voor de rechtbank betekent dat er reeds een vonnis is uitgesproken (CGVS, p. 11). Deze verklaring is niet afdoende aangezien de convocatie vermeldt dat het gerecht u vraagt te verschijnen als een getuige (als slachtoffer) [de hoedanigheid waarin u diende te verschijnen is niet aangeduid] in het kader van een rechtszaak en aldus niets erop wijst dat u reeds veroordeeld was. Bovendien verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat in het vonnis vermeld wordt dat u tot 9 jaar gevangenisstraf bent veroordeeld (verklaring DVZ, punt 36). Voor het Commissariaat-generaal verklaart u daarentegen veroordeeld te zijn geweest tot 11 jaar gevangenisstraf (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat 9 jaar gevangenisstraf niet kan want u heeft een vonnis van een rechtbank neergelegd waarop vermeld stond dat u 11 jaar gevangenisstraf heeft gekregen (CGVS, p. 11), hetgeen enkel een bevestiging is van deze tegenstrijdigheid.

Wat de kopie van de **convocatie** van MVD Dagestan dd. 17 november 2008 betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat u verklaart dat u volgens deze convocatie wordt opgeroepen als beschuldigde van bendevoorming (CGVS, p. 5), terwijl uit de vertaling van de convocatie blijkt dat enkel vermeld wordt dat u wordt opgeroepen als verdachte, zonder meer (vertaling bij document ; CGVS, p. 8). Eveneens weet u niet waar de originele convocatie is. Immers, u verklaart dat de convocatie thuis kon liggen of dat u ze heeft weggegooid (CGVS, p. 6). Eveneens verklaart u eerst deze convocatie te hebben ontvangen via fax (CGVS, p. 6), terwijl u later verklaart deze convocatie via een persoon in België heeft gekregen (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat de andere convocaties werden doorgefaxt en dat u deze convocaties heeft getoond bij uw eerste asielaanvraag (CGVS, p. 7). Echter, hiervan is niets teruggevonden in uw dossier. Ook verklaart u hiermee niet waarom u in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het een fax betreft (verklaring DVZ, punt 36). Bovendien dient met betrekking tot deze convocatie te worden opgemerkt dat het slechts een kopie betreft waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en waarvan de bewijswaarde gering is.

Wat de kopie van de **convocatie** van MVD Dagestan dd. 2 februari 2009 betreft, dient opgemerkt te worden dat u niet weet of u in deze convocatie wordt opgeroepen als beschuldigde van bendevoorming (CGVS, p. 10), hetgeen merkwaardig is gelet op de ernst van dit gegeven. Bovendien betreft het een kopie waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en waarvan de bewijswaarde gering is.

Wat de kopie van de **convocatie** van de federale stadsrechtbank dd. 30 mei 2009 betreft, dient opgemerkt te worden dat u verklaart volgens deze convocatie opgeroepen te worden als verdachte (CGVS, p. 10). Echter, zoals hierboven reeds werd opgemerkt wordt in de betreffende convocatie nergens vermeld in welke hoedanigheid u opgeroepen wordt (vertaling document ; CGVS, p. 10). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaart u dat u het niet wist en dat het op het onderste deel van het betreffende document is geschreven (CGVS, p. 10). Ook op dit deel van de convocatie wordt echter nergens vermeld dat u opgeroepen wordt als verdachte. Hiermee geconfronteerd zei u dat u toch weet dat ze u verdenken. Deze verklaringen zijn niet afdoende gezien ze niet verklaren waarom u eerst stelt dat u volgens deze convocatie wordt opgeroepen als verdachte. Ook dient opgemerkt te worden dat het slechts een kopie betreft waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en waarvan de bewijswaarde gering is.

Gezien u bovenstaande documenten neerlegt in het kader van uw asielaanvraag, kan redelijkerwijs van u worden verwacht dat u op de hoogte bent van het soort documenten en de inhoud van de documenten die u heeft neergelegd. Gelet op bovenstaande vaststellingen kunnen de door u neergelegde documenten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen.

Wat de kopie van het opsporingsbericht betreft, dient te worden opgemerkt dat dit document reeds werd besproken in het kader van uw eerste asielaanvraag. Er werd toen vastgesteld dat het een kopie van slechte kwaliteit is en dat u er niet op te herkennen bent. Hierbij kan nog worden opgemerkt dat dit document wederom een kopie betreft waardoor het onmogelijk is de authenticiteit ervan na te gaan en waarvan de bewijswaarde gering is.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat u geen gevolg heeft gegeven aan de oproep van het Commissariaat-generaal om de originele documenten waarvan u bij uw tweede asielaanvraag een kopie heeft neergelegd, te tonen. Immers, tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen originele documenten ontvangen. Gezien u verklaart dat de convocatie van de federale stadsrechtbank dd. 30 mei 2009 zich thuis in Rusland bevindt, evenals het vonnis dat stelt dat u veroordeeld bent tot 11 jaar

gevangenisstraf (CGVS, p. 10 & 11) en gezien u nog contact heeft met uw ouders en broers die zich nog in Khasav-Yurt, in Dagestan, bevinden, kan van u verwacht worden dat u pogingen onderneemt om de documenten naar België op te sturen en ze voor te leggen voor het Commissariaat-generaal. Uw verklaring volgens dewelke internetsites en vrienden stellen dat alle documenten die via de post worden opgestuurd, worden gecontroleerd (CGVS, p. 12), is niet afdoende. Het betreft immers een loutere bewering die u niet kan staven.

Wat uw verklaring betreft volgens dewelke iedereen in Rusland onterecht beschuldigd kan worden (CGVS, p. 14), dient te worden opgemerkt dat dit een loutere algemene bewering is. Zoals hierboven werd vastgesteld kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en toont u aldus niet concreet aan dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt nog regelmatig gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviséerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen.

Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Omwille van bovenstaande vaststellingen moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde nieuwe elementen geenszins de beoordeling van uw eerste asielaanvraag – waar geen geloof werd gehecht aan uw verklaringen – wijzigen. Aldus moet worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Het overige door u aangebrachte document, de kopie van uw geboorteakte, bevat louter informatie betreffende uw identiteit, doch niet met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en in een tweede middel op schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiaire bescherming) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker beroept zich op dezelfde asielmotieven als bij zijn eerste asielaanvraag, namelijk zijn problemen met de Dagestaanse overheid omwille van zijn vermeende banden met de Tsjetsjeense rebellen. Verzoeker legt thans twee convocaties en een uitnodiging om te verschijnen voor de rechtbank neer en hij zou bij verstek zijn veroordeeld.

Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Verzoeker werd hierop uitdrukkelijk gewezen bij aanvang van de asielprocedure en heeft de kennisname hiervan ondertekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

3.2. Verzoeker heeft tot op heden enkel kopieën voorgelegd van de documenten waarmee hij zijn asielrelaas adstrueert. Nochtans werd uitdrukkelijk op het belang van deugdelijke originele stukken gewezen zowel tijdens zijn eerste asielaanvraag (gehoorverslag CGVS 2007 p.3, en p. 9), als in de weigeringsbeslissing van de eerste asielaanvraag van 15 december 2008, en bij zijn tweede asielaanvraag (gehoorverslag CGVS 2011 p. 6, p. 10, p. 11-12, p. 14 en p.15). Het is immers vaste rechtspraak dat de Raad geen geloof hecht aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Verzoekers bewering dat de telefoongesprekken met zijn ouders worden afgeluisterd en hij dergelijke originelen niet kan opvragen is strijdig met verzoekers beweringen dat hij telefonisch door zijn ouders op de hoogte werd gebracht van het bestaan van de convocaties en de beweerdte veroordeling (gehoorverslag CGVS 2011 p. 6, p. 7, p. 9, p.11). Naar aanleiding van deze gesprekken werden wel de

fotokopieën –maar niet de originelen– van het opsporingsbericht, de convocaties van 3 februari 2009 en de oproeping voor de rechtbank van 30 mei 2009 doorgefaxt (gehoorverslag CGVS 2011 p. 13, p. 9, p. 11). Voorts is zijn argument dat de post nog aan strengere controle wordt onderworpen niet onderbouwd en mist eveneens grond. Bovendien kon verzoeker de convocaties van 17 november 2008 (eerste convocatie) ontvangen via een tussenpersoon die de oproeping mee naar België heeft gebracht. Verzoeker faalt aldus in zijn medewerkingsplicht.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). De Raad moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de kandidaat-vluchteling en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Dit impliceert dat de verklaringen coherent, consistent en geloofwaardig moeten zijn en kaderen in de objectieve gegevens van een concrete situatie (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 40, 41, 195, 196 en J. HATHAWAY, *The law of refugee status*, Butterworths, Toronto, 1991, blz. 72).

De Raad stelt echter vast dat er sprake is van grote tegenstrijdigheden en onwetendheden op het niveau van de kernelementen van verzoekers asielrelaas.

Volgens verzoeker bevestigt de eerste convocatie van 17 november 2008 dat hij wordt opgeroepen in de hoedanigheid van beschuldigde wegens bendevoering (gehoorverslag CGVS 2011 p. 5). Daargelaten dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker pas voor het eerst voor ondervraging wordt opgeroepen op 17 november 2008 voor feiten die dateren van twee en half jaar eerder, namelijk 19 april 2006, betreft de convocatie de aanklacht van smokkel (gehoorverslag CGVS 2011 p. 8). Verzoeker is verantwoordelijk voor de documenten die hij neerlegt en dient deze te onderbouwen met geloofwaardige en grondige verklaringen. Zijn verwijzing naar zijn vader kan niet weerleggen dat hij zijn vermeende vervolging op een foute grond steunt, wat de geloofwaardigheid van het stuk aantast.

Verzoeker stelt verder dat dit document werd doorgefaxt (gehoorverslag CGVS 2011 p. 6) om nadien te stellen *“deze oproeping kan ik niet door fax ontvangen hebben, de originele krijg je toch niet via fax?”* en dit vervolgens te wijzigen in *“deze oproeping werd niet via fax verstuurd, via iemand heb ik deze oproeping gekregen.”* Volgens verzoeker is dit ongeveer 1 maand na de desbetreffende telefoon van zijn ouders, dus in *“december 2008 of januari 2009”* (gehoorverslag CGVS 2011 p. 7-8). Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met het feit dat hij ook op DVZ verklaard heeft dat dit document werd doorgefaxt, antwoordt verzoeker dat hij niet deze oproeping maar enkel de twee andere heeft voorgelegd bij deze (tweede) asielaanvraag. Geconfronteerd met de kopie van deze convocatie gevoegd bij het administratief dossier, stelt verzoeker dat hij het niet meer weet (gehoorverslag CGVS 2011 p. 7). Dergelijke ongerijmde verklaringen ondergraven de voorgehouden oorsprong en inhoud van de neergelegde stukken.

Verzoeker beweerde tevens *“ik heb 2 originele (convocaties) aan jullie getoond, jullie hebben al kopieën gemaakt van deze originelen (over de 2 convocaties)”* en *“deze oproepingen heb ik tijdens mijn eerste asielaanvraag, bij de vorige getoond”* (gehoorverslag CGVS 2011 p. 6, 7) maar wijzigde deze bewering bij de vaststelling dat geen melding van originele documenten terug te vinden is in het administratief dossier (gehoorverslag CGVS 2011 p. 8 *“ik herinner me dat niet meer wanneer ik deze oproeping voorlegde, alles kan zijn, ik kan niet alle details onthouden”*). Hieruit blijkt dat verzoeker geen kennis heeft over de essentiële aspecten van de convocatie (eigen hoedanigheid, beschuldiging). Dit wordt voorts bevestigd doordat verzoeker evenmin weet of de tweede convocatie van 3 februari 2009 een beschuldiging wegens bendevoering betrof, terwijl het onderwerp van de oproeping nochtans duidelijk vermeld staat, met name artikel 188 van het Wetboek van Strafvordering, en verzoeker tijdens het interview op het CGVS niet ontkent dat dit smokkel betreft (gehoorverslag CGVS 2011 p. 10). Tevens stelt verzoeker dat het origineel zich in Rusland bevindt en hij niet geprobeerd heeft het in België te krijgen want *“ik wil voor niemand problemen veroorzaken”* (gehoorverslag CGVS 2011 p. 10), terwijl verzoeker net voordien verklaard had dat de twee originele oproepingen al getoond werden aan het CGVS (waarbij er door het CGVS kopieën zouden zijn gemaakt). Uit het CGVS-verhoor blijkt aldus dat verzoeker zijn relaas voortdurend bijstelt naarmate doorgevraagd wordt. Hij is incoherent en strijdig over zaken die tot de kern van zijn asielrelaas behoren en hij blijft bij losse ongeloofwaardige beweringen wat de bewijswaarde van de neergelegde stukken ondergraaft.

Verzoekers kennis over de neergelegde oproeping ter verschijning in de rechtbank van 30 mei 2009 is opnieuw strijdig met de inhoud van het stuk. Verzoekers argument dat de bestreden beslissing op dit punt incorrect is, omdat gesteld wordt dat *“in de desbetreffende convocatie nergens vermeld wordt in welke hoedanigheid u opgeroepen wordt”*, kan niet worden aanvaard nu uit de vertaling van het stuk (zie documentenmap stuk 13 administratief dossier) blijkt dat verzoeker voor het federaal stadsgerecht van 30 mei 2009 werd opgeroepen als *“getuige (als een slachtoffer)”*, wat de tolk ter terechtzitting bevestigt en verzoeker niet ontkent. Voorts toont verzoekers bewering bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat hij niet weet welke stukken hij neerlegt nu dat het stuk een oproeping betreft en niet een vonnis (gehoorverslag CGVS 2011 p. 10-11). Verzoekers foute gegevens kunnen bezwaarlijk aantonen dat de documenten waarachtig en betrouwbaar zijn. Dit klemmt te meer nu verzoeker uitdrukkelijk toevoegde dat hij veroordeeld was voor 9 jaar. Een bijkomend feit dat verzoeker ontkent tijdens het CGVS-verhoor *“ik heb de beslissing van de rechtbank toch al aan jullie gegeven”* en verder *“daar stond op geschreven dat ik 11 jaar gevangenisstraf kreeg. Dat document heb ik hier voorgelegd, dat kan ik toch niet verzinnen.”* (gehoorverslag CGVS 2011 p. 11). Ook deze bewering wordt nergens in het dossier bevestigd. De Raad stelt vast dat verzoekers documenten falen naar inhoud en vorm zodat hieraan geen bewijswaarde kan gehecht worden. Aan de beweemde gerechtelijke vervolging en veroordeling kan geen geloof worden gehecht. Voorts kan er slechts worden vastgesteld dat verzoeker op de hele lijn ongerijmde verklaringen aflegt en de documenten ter ondersteuning van zijn asielrelaas strijdig zijn met zijn verklaringen terwijl het redelijk te verwachten is dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten en dient zich te vergewissen van de deugdelijkheid ervan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verzoekers verwijzingen naar de werking van de tolk op de Dienst Vreemdelingenzaken is laattijdig en niet concreet. Bovendien is dit in strijd met zijn vermeldingen *“geen problemen”* op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS-verhoor p.2).

3.4. De toegevoegde algemene mensenrechtenrapporten volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

3.6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Verzoeker toont niet aan dat hij in Dagestan vervolgd wordt. Zijn verklaringen kunnen de achterliggende redenen van inbeschuldigingstellingen niet aantonen noch waarachtig maken. Overigens blijft verzoeker ook in zijn verzoekschrift bij blote beweringen zonder deze enigszins te staven. Voor zover verzoekers gerechtelijke vervolging waarachtig zou zijn -quod non-, toont hij verder niet aan dat deze onterecht is, te meer nu het een gemeenrechtelijk misdrijf (smokkel) betreft, noch dat hij desgevallend geen beroep kan aantekenen, noch dat hij hiervoor een reëel risico op ernstige schade zal oplopen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

4.2. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. De loutere verwijzing naar de algemene moeilijke en soms gevaarlijke situatie in Dagestan – wat door de verwerende partij in de bestreden beslissing trouwens niet wordt ontkend – toont niet aan dat er in Dagestan een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon kan worden aangenomen.

De door verzoeker aangehaalde krantenartikelen en mensenrechtenverslagen zijn niet van dien aard om de Raad anders te doen besluiten.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.4. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK